

Szonettek

Látó, 2011. január

VIGYÁZOM AZ ÁLMOD

Alusznak már a fáradt bútorok,
a könyvek, a tévé, a lámpafény,
alszik az ablak is, vak üvegén
az eső cseppje álmosan csorog.

Alszik a ház, az utca és a táj,
a csillagok közt alszik Isten is,
langyos párnák között alszol te is,
lélegzeted szelíden muzsikál.

Alszik az egész Mindenség, csak én nem,
égő szemmel virrasztok a sötétben,
s bár száz kaján kísértet riogat,

nem mozdulok: mint vén vitéz a vártán,
kit nem ijeszt se éji rém, se sárkány,
vigyázom békés, csöndes álmodat.

BETEG VAGY...

Beteg vagy, nem is hallani a hangod,
s elkomorultak ajtók és falak,
siránkoznak az árva poharak,
mint szélben a kényes üvegharangok.

Beteg vagy, s a természet veled érez:
bánat színét öltötte a világ,
könnyeznek a hólepte téli fák,
fekete égen Mars bolygója véres.

Beteg vagy, és én is betege lettem,
hogy nézem csak a megtört fényt szemedben,
és nem tudom enyhíteni a kínt.

De eljön majd a napja, ugye, mégis,
hogy felragyog szemed, vele az ég is,
s bolondozunk és kacagunk megint?

ELHULLNAK A RÓZSÁK ÉS CSILLAGOK

A nyár sok szépségéből mi maradt?
Szemétládában pár hervadt szírom;
pár hervadt rím egy kósza papíron.
Kopár mezőn az elmúlás arat.

A tegnap édes öröme mivé lett?
Hol van a sok nagy eszme, nagy remény,
a lelkekből a tiszta égi fény?
Veszendő minden, mint maga az élet.

Elhullnak a rózsák és csillagok.
Elhalnak a gitárok és dalok.
Szép perceinket hóval, síri csenddel

temeti be a zimankós december.
Az öröm csak kihűlt, fájdalmas emlék:
nincs semmi más örök, csupán a nemlét.

IDEGEN MÁR A MÚLT

Aludni térnek sorra mind a fények,
a sápadt csillagok vannak csak ébren.
Alszik a penna és erdőn az ének.
emlékeim bolyognak a sötétben:

rég nem járt utakon kószálnak újra,
édes percek színhelyeit kutatják,

hol felhevült lányokkal összebújva,
mohón tépkedtem övük lomha csatját.

De jaj, minden megváltozott azóta!
Az árnyas, zöld fasor ma csonka, hóka,
az egykor oly kedves vidék rideg,

idegenek a meghitt, régi házak,
nem lelni már sehol a régi lázat:
idegen lett a múlt, komor, hideg.

ANYÁM SZOBRA

Nem ismerem anyai szeretet
jó fészekmelegét, csak mostohák
közönyét, ridegségük ostorát;
képét sem őrzi az emlékezet:

túl kicsi voltam még, mikor szegény
anyám a temetőbe költözött,
nem is maradt az emberek között
más nyoma, csak egy gipszszobor, meg én.

E néma mellszobor az én anyám,
fiára ennyi maradt csak belőle,
ezt nézem csöndben őszi délután,

úgy érzem, szinte élő szíve van,
s behunyt szemmel fehér vállára dőlve,
boldog gyermeknek álmodom magam.

ÚJ ÉV

Itt vagy megint, petárdákkal, zenével.
Egykor jókedvűen, dallal, meleg
szóval, hús borral köszöntöttelek,
remény fűtötte szívem akkor éjjel.

A semmit bámulom most órahosszat,
rozzant világban megrozzantam én is,
posványos lett szememben már a fény is,
nekem az új év semmi jót se hozhat,

csak bajokat, keservet, szürke gondot,
nem játszom hát a mámoros bolondot,
fáradt vagyok, kedvetlen és beteg,

az ágy szélén ülök Szilveszter éjjel,
és fakó hangon elbeszélgetek
reményeim kopott kísértetével.

TEMPORA MUTANTUR...

Elmorzsolják a századok a sziklát...
esők mállasztják, gyökerek szakítják;
a nyár szép lombja mára holt avar,
mit láb tapos, sár mocskol, szél kavar.

Felőrlik az embert a sunyi évek:
meggörbült a hát, megrozkad a lélek,
kihűlnek az egykor forró ölek,
fásultság lesz a vágyból s gyűlölet.

Te fogd a kezem, így járjunk mi ketten,
a pislá lángot jól őrizd szivedben,
így nézzünk szembe a kaján idővel –

és akkor a Nap is kacagva jó fel,
s titkos terekből áldást intenek
az elfelejtett régi istenek.

TÖRÖKORSZÁG URAIHOZ
AZ ÖRMÉNY NÉPIRTÁS EMLÉKÉRE

Hallotta, látta a Nap és a Hold,
az ég, a föld, a megtépett kereszt
a mézárást, halálhörgést, sikolyt –
s ti le akarjátok hazudni ezt?

Örmény romok, az arab sivatag,
éhen pusztult anyák és gyermekek
komor kórusban rátok vallanak:
e bélyeget lemosni nem lehet.

Nem törli le a sír, sem az idő:
emlékezik a szél, a víz, a kő,
és gyűl a holtak és élők haragja,

és gyűl a fejetek fölött az átok,
„gyilkos!”-t kiáltnak a népek reátok,
mert cinkos lett az is, ki eltagadja.

KÖVEK

A Káosz köpte ki iszonyu régen,
még emlékeznek az ősrobbanásra –
s ha eljön a Mindenség pusztulása,
virrasztanak a végtelen sötétben.

Bölcsebbek a taláros doktoroknál,
borús évmilliárdokat megéltek,
fagyos agyukban nincsenek „miért”-ek,
mindent tudnak, számukra nincs titok már.

Mellettük zajlik a történelem –
s csak nézik érzés nélkül, hidegen:
nincs szívük, mely sajog, ujjong, hevül.

A boldog istenekkel vetekednek,
öröklétükből ránk ügyet se vetnek
idegenül, némán, időtlenül.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Jánosházy György

Látó Szépirodalmi Folyóirat